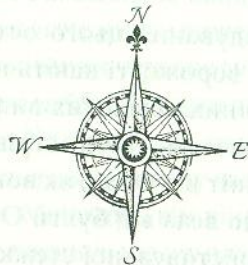

Глава перша

СВЯЩЕННИКИ І ПІРАТИ

Кенніт ішов уздовж лінії припливу, не звертаючи уваги на солоні хвилі, що омивали його черевики, коли він ходив піщаним пляжем, і змивали його сліди. Він не спускав очей з лінії водоростей, черепашок і корчів, що позначала найвищий рівень води. Приплив якраз починався, хвилі ставали дедалі коротшими, благально накочуючись на землю. Коли солонява вода відступала по чорному піску, вона оголювала зношені зубці сланцю і клубки водоростей, які тепер ховалися під хвилями.

На іншому боці Чужого острова його двощогловий корабель стояв на якорі в бухті Обману. Він поставив «Маріетту» на якір саме там, коли ранковий вітер здув із неба останні штормові хмари. Приплив досі піднімався, та ікласті скелі сумнозвісної бухти неохоче відступали під пінистим зеленим мереживом. Корабельний гак проскочив між ікластими скелями, щоб висадити їх із Ганкісом на крихітний півмісяць чорного піщаного пляжу, який повністю зник, коли штормовий вітер гнав хвилі вгору, за відмітки припливу. Над ним височіли сланцеві скелі, а вічнозелені дерева, настільки темні, що майже чорні, хиталися, незважаючи на панівні вітри. Навіть для залізних нервів Кенніта, це було схоже на крок у напіввідкриту пащу якоїсь істоти.

Вони залишили Опала, корабельного хлопчика, охороняти судно від химерних нещасть, які так часто траплялися із суднами без охорони в бухті Обману.

На превеликий жаль для хлопчика, Кенніт наказав Ганкісу йти з ним, залишивши Опала і човен наодинці. Коли Кенніт востаннє

бачив хлопчика, він сидів на корпусі човна, прибитого до берега. Його очі поперемінно озиралися через плече на вкриті лісом вершини скель і з тривогою дивилися туди, де «Марієтта» стояла на якорах, прагнучи приєднатися до бурхливої течії, що проносилася повз гирло бухти.

Про небезпеку відвідування цього острова ходили легенди. Справа була не лише у ворожості навіть найкращої якірної стоянки на острові чи дивних нещасних випадках, що траплялися з кораблями та відвідувачами. Увесь острів був оповитий особливою магією Інших. Кенніт відчував, як вона тягне його за собою, коли йшов стежкою, що вела від бухти Обману до Берега Скарбів. Як для рідко використовуваної стежки, її чорний гравій був напрочуд чистим від опалого листя чи захаращеної рослинності. Поруч дерева капали на листя папороті, уже обтяжене кришталевими краплями, старі дощі минулої ночі, що пройшли під час шторму. Повітря було прохолодним і живим. Яскраві квіти, що завжди росли на відстані щонайменше людського зросту від стежки, кидали виклик тьмяності затіненого лісового узлісся. Їхні аромати звабливо витали в ранковому повітрі, ніби манячи людей припинити свої пошуки і дослідити їхній світ. Помаранчеві гриби, що сходинками росли на стовбурах багатьох дерев, були менш корисними на вигляд. Разючий блиск їхнього кольору наштовхнув Кенніта на думку про паразитарний голод. Павутиння, обвішане, як і папороть, дрібними краплями блискучої води, простяглося поперек їхнього шляху, змушуючи пригинатися під ним. Павук, що сидів на краях її ниток, був такий же помаранчевий, як і гриби, і майже такий же великий, як дитячий кулачок. Зелена деревна жаба заплуталася в липких пасмах павутиння, але павук, здавалося, не мав до неї жодного інтересу. Ганкіс злякано пискнув і пригнувся, щоб пролізти під ним.

Ця стежка вела прямо крізь середину царства Інших. Саме тут розпливчасті межі їхньої території могла перетнути людина, якби наважилася зійти з добре позначеної стежки, відведеної для людей, і піти в ліс на пошуки. У давнину, за переказами, сюди приходили герої, щоб не йти стежкою, а навмисно зійти з неї, щоб боротися з Іншими в їхніх лігвах, шукати мудрості в їхньої богині, ув'язненої в печері, або вимагати дари — плащі-невидимки та мечі,

що виблискують полум'ям і здатні пронизати будь-який щит. Барди, які наважувалися пройти цей шлях, поверталися на батьківщину з голосами, здатними розбити людські вуха своєю силою або розтопити серце будь-якого слухача своєю майстерністю. Усі знали давню казку про Кенніта Рейвенлока, який півстоліття мандрував до Інших і повернувся так, наче минув лише день, але з волоссям кольору золота, очима, схожими на червоне вугілля, і правдивими піснями, що розповідали про майбутнє у вигадливих римах. Кенніт тихенько пирхнув про себе. Усі знали такі стародавні казки, але якщо хтось і наважувався зійти з цього шляху за життя Кенніта, то нікому про це не розповідав. Можливо, він ніколи не повертався, щоб похвалитися цим. Пірат викинув цю думку з голови. Він прибув на острів не для того, щоб зійти зі шляху, а для того, щоб пройти його до самого кінця. І всі знали, що там на нього чекає.

Кенніт ішов гравійною стежкою, що зміїлася через лісисті пагорби в глибині острова, аж поки звивистий спуск не висипав їх на вкриті грубою травою плоскогір'я, що обрамляло широку криву відкритого пляжу. Це був протилежний берег крихітного острова. Легенда пророкувала, що будь-який корабель, який кидав тут якір, мав за наступний пункт призначення лише потойбічний світ. Кенніт не знайшов жодного запису про корабель, який би наважився спростувати ці чутки. А якщо такий і був, то його сміливість пішла під три чорти.

Небо було чистим, бадьорим, блакитним, очищеним від хмар вчорашнім штормом. Довгий вигин кам'янисто-піщаного пляжу порушував лише прісноводний струмок, що прорізав собі шлях крізь високий трав'янистий берег, який захищав пляж. Потік звивався над піском, щоб бути поглинутим морем. Удалині здіймалися високі скелі чорного сланцю, що закривали дальній кінець півмісяця пляжу.

Одна зубчаста сланцева вежа стояла незалежно від острова, криво випинаючись із нього з невеликою ділянкою пляжу між нею і материнською скелею. Розрив у скелі обрамляв блакитний шматок неба і неспокійне море.

— Минулої ночі був неабиякий вітер і прибій, сер. Дехто каже, що найкраще гуляти Берегом Скарбів на трав'янистих дюнах нагорі... кажуть, що в гарну погоду. ...кажуть, що під час сильного шторму хвилі підкидають туди речі, тендітні речі, які, здавалося б,

можуть розбитися на друзки об скелі, але вони приземляються там на осоку так м'яко, як тільки можна, — Ганкіс задихано вимовляв ці слова, наступаючи Кенніту на п'яти. Йому доводилося розтягувати крок, щоб не відставати від високого пірата. — Мій дядько, тобто насправді він був одружений з моєю тіткою, сестрою моєї матері, сказав, що знав чоловіка, який знайшов там маленьку дерев'яну скриньку, блискучу, чорну, розмальовану квітами. Усередині була маленька скляна статуетка жінки з крилами метелика. Але це не прозоре скло, ні, кольори крил не були закручені прямо в склі, у якому вони були, — Ганкіс зупинив свою розповідь і, нахиливши голову, обережно подивився на свого господаря. — Хочеш знати, що це означає, як сказав Інший? — обережно запитав він.

Кенніт зупинився, щоб штовхнути носком черевика по зморшці на мокрому піску. Блиск золота винагородив його. Він недбало нахилився, щоб просунути палець під тонкий золотий ланцюжок. Коли він витягнув його, медальйон вискочив зі своєї піщаної могили. Кенніт витер медальйон об передню частину своїх штанів із тонкого льону, а потім спритно натиснув на крихітну заціпку. Золоті половинки вискочили назовні. Солоня вода проникла по краях медальйона, але портрет молодої жінки все ще посміхався до нього, її очі були одночасно веселими і сором'язливо-докірливими. Кенніт лише буркнув на свою знахідку і поклав її в кишеню парчевого жилета.

— Капітане, ви ж знаєте, що вони не дозволять вам це взяти. Ніхто нічого не бере з Берега Скарбів, — обережно зауважив Ганкіс.

— Хіба не так? — запитав Кенніт у відповідь. Він додав до свого голосу нотки розваги, щоб подивитися, як Ганкіс ламає голову над тим, що це було: самоіронія чи погроза.

Ганкіс рвучко перемістив свою вагу, щоб перенести обличчя за межі досяжності кулака капітана.

— Усі так кажуть, сер, — відповів він нерішуче. — Що ніхто не забирає додому те, що знаходить на Березі Скарбів. Я точно знаю, що друг мого дядька не забрав. Після того, як Інший подивився на те, що він знайшов, і напрозорив йому долю, друг дядька пішов за Іншим вниз по пляжу до цієї скелі. Мабуть, до цієї, — Ганкіс підняв руку, показуючи на далекі сланцеві скелі. — І в ній були тисячі маленьких отворів, маленьких, як ви їх називаєте...

— Ніші, — майже замріяним голосом підказав Кенніт. — Я називаю їх нішами, Ганкісе. Як і ти, якби міг розмовляти своєю рідною мовою.

— Так, сер. Алькови. І в кожній був скарб, окрім тих, що були порожні. Й Інший дозволив йому піти вздовж стіни скелі і подивитися на всі скарби, і там були такі речі, про які він навіть не міг собі уявити. Порцелянові чашки з вигадливими бутонами троянд, золоті кубки для вина, облямовані коштовним камінням, маленькі дерев'яні іграшки, розмальовані яскравими фарбами, і ще сотні таких речей, яких ви навіть не можете собі уявити, кожна у своїй ніші. Сеньйоре. А потім той чоловік знайшов нішу потрібного розміру й форми і поставив туди пані-метелика. Він сказав моєму дядькові, що ніщо не здавалося йому таким правильним, як те, що він поставив цей маленький скарб у цей куточок. А потім він залишив його там, покинув острів і поїхав додому.

Кенніт прочистив горло. Один цей звук передав більше презирства і зневаги, ніж більшість чоловіків могла б вмістити в цілий потік лайки. Ганкіс відвів погляд убік і опустил очі.

— Це він сказав, сер, а не я, — він смикнув за пояс своїх потертих штанів. Майже неохоче додав: — Ця людина трохи у світі мрій. Віддає сьому частину всього, що потрапляє до храму Са, та ще й обом своїм старшим дітям. Така людина не думає так, як ми, пане.

— Якщо ти взагалі думаєш, Ганкісе, — закінчив за нього капітан. Він підняв свої бліді очі і подивився далеко вгору вздовж лінії припливу, злегка примружившись, коли ранкове сонце засліпило рухомі хвилі.

— Піднімись на свої осокові скелі, Ганкісе, і пройди ними. Принеси мені все, що там знайдеш.

— Слухаюсь, — старший пірат пошкандибав геть. Він кинув на свого молодого капітана жалюгідний погляд. Потім він спритно піднявся по короткому березі до порослого травою плоскогір'я, що виходило на пляж. Він почав іти паралельним курсом, скануючи очима берег перед собою. Майже одразу він щось помітив. Він побіг до нього, а потім підняв предмет, який блиснув у променях ранкового сонця. Він підніс його до світла і втупився в нього, його зморшкувате обличчя осяяло благоговіння.

— Сер, сер, ви повинні побачити, що я знайшов!

Кенніт поклав скляну кулю. Посмішка Кенніта, мабуть, стала трохи ширшою.

— Ну що? Не тиняйся тут. Повертайся нагору, пройди по берегу і подивися, що ще знайдеш.

— Так, сер, — погодився Ганкіс, і, кинувши останній жалюгідний погляд на кишеню, старший чоловік розвернувся і поспішив назад до берега. Кенніт засунув руку в кишеню і погладив гладеньке холодне скло. Він продовжив свою прогулянку пляжем. Чайки над головою наслідували його приклад, повільно ковзаючи за вітром, вишукуючи у хвилях, що відступали, ласі шматочки. Він не поспішав, але пам'ятав, що на іншому боці острова в підступних водах на нього чекає корабель. Він пройшов би весь пляж, як того вимагала традиція, але не мав наміру затримуватися після того, як почув заспокійливе слово Іншого. Він також не мав наміру залишати знайдений скарб. У куточках його рота з'явилася щира усмішка.

Під час прогулянки він вийняв руку з кишені і мимохіть торкнувся протилежного зап'ястя. За мереживним манжетом білої шовкової сорочки ховалися тонкі подвійні реміні з чорної шкіри. Вони міцно прив'язували до його зап'ястя невелику дерев'яну дрібничку. Прикраса являла собою вирізьбленк обличчя, проколоте біля брови та нижньої щелепи так, що воно щільно прилягало до зап'ястя, точно над точкою пульсу. Колись обличчя було пофарбоване в чорний колір, але більша частина фарби вже стерлася. Риси все ще чітко виділялися; крихітне глузливе обличчя, вирізьблене з вишуканою ретельністю. Воно було схоже на його власне. Його замовлення коштувало йому непомірно багато монет. Не кожен, хто міг би вирізати з чарівного дерева, зробив би це, навіть якби набрався сміливості вкрасти його.

Кенніт добре пам'ятав ремісника, який зробив для нього крихітне личко. Він сидів довгими годинами в його майстерні, купаючись у прохолодному ранковому світлі, поки майстер старанно обробляв тверде, як залізо, дерево, щоб відобразити риси обличчя Кенніта. Вони не розмовляли. Художник не міг. Пірат не міг. Різьбяр потребував абсолютної тиші, щоб зосередитися, бо працював не лише над деревом, а й над заклинанням, яке мало зв'язати амулет, щоб захистити його власника від чаклунства. Кеннітові однаково не було що йому сказати. Пірат заплатив йому непомірний

аванс кілька місяців тому і чекав, поки майстер не надішле гінця з повідомленням, що отримав частину дорогоцінної деревини, яку рівно оберігав. Кенніта обурило, коли майстер зажадав ще більше грошей, перш ніж він почне різблення і нанесення заклинань, але Кенніт лише посміхнувся своєю маленькою сардонічною посмішкою і поклав монети, коштовності, срібні та золоті ланки на терези майстра, поки той не кивнув головою, що досягнув бажаної ціни. Як і багато хто в нелегальній торгівлі Бінгтауна, він давно пожертвував власним язиком, щоб забезпечити конфіденційність свого клієнта. Хоча Кенніт не був переконаний в ефективності такого каліцтва, він цінував почуття, які воно викликало. Тож коли художник закінчив роботу і власноруч прив'язав прикрасу до зап'ястя Кенніта, чоловік зміг лише палко кивнути на знак задоволення власною майстерністю, торкаючись деревини жадібними кінчиками пальців.

Згодом Кенніт його вбив. Це був єдиний розумний вчинок, а Кенніт був надзвичайно розсудливою людиною. Він повернув собі додаткову плату, яку вимагав той чоловік. Кенніт не міг терпіти людей, які не дотримуються початкової угоди. Але він убив його не через це. Він убив його заради збереження таємниці. Якби люди знали, що капітан Кенніт носив амулет, який захищав його від чарів, вони б повірили, що він їх боїться. Він не міг дозволити своїй команді повірити, що він чогось боїться. Про його везіння ходили легенди. Усі люди, які йшли за ним, вірили в це, навіть більше, ніж сам Кенніт. Саме тому вони йшли за ним. Вони не повинні ніколи думати, що він боявся чогось, що могло б загрожувати цій удачі. За рік, що минув відтоді, як він убив художника, він замислився над тим, чи не зашкодило його вбивство якимось чином талісману, адже він не прискорив своєї дії. Коли Кенніт спочатку запитав різьбяра, скільки часу знадобиться, щоб маленьке личко ожило, той красномовно низав плечима і показав рукою, що ні він, ні будь-хто інший не може передбачити такого. Цілий рік Кенніт чекав, коли амулет почне діяти, щоб переконатися, що його заклинання повністю активоване. Але настав час, коли він не міг більше чекати. На інстинктивному рівні він знав, що настав час відвідати Берег Скарбів і побачити, яке багатство принесе йому океан. Він не міг більше чекати, поки прокинеться талісман; він